

עם כניסתנו למחנה הסופי

להלן דבריו של בנימין א. במסיבה המשותפת עם חברי קב"ח השמים שהתקיימה במוצאי שבת י"ח מנ"א לרגל העברתנו למחנה החדש.

התכנסנו הערב כדי לציין את המאורע הזה, את כניסתנו למחנה הקבוע. אין אנחנו רגילים לחוג. לא יצקנו עדיין את הטפוסים בהם נבטא צער ושמחה. רחקנו מפרסומת, מדברים רמים. התחנכנו לפשטות וכאשר עלינו לפני 14 חודש אל המקום הזה לא לשם מעשה גבורה עלינו אלא משום שידענו שיעודנו בזה. את כל אשר עשינו במשך החדשים האלה כאן, את אשר עבדנו ושמרנו לעצמנו עשינו, משום שהבינונו שזאת היא דרכנו בארץ הזאת. כי אל זה התחנכנו שנים רבות.

ואם הפעם הבינו החברים שלא יתכן בלי מסיבה, בלי ציון מיוחד, הרי יש צורך, ואם רק במקצת, לסכם את כשרת הדרך הזאת מיום ה' סיון תש"ח עד י"ח מנ"א תש"ט.

לא רחוק הזמן, ודאי זכורים לחברים עוד ימי האביב של אשחקד, עת עמד האויב למחוק אותנו מעל פני הארץ הזאת. זכורים ימי ההתעוררות הגדולים, עת כל אדם בישוב עמד במערכה לחיים, כל צעיר, בחור ובחורה אחזו בנשק. ואנחנו צבור גדול ומלוכד של מאה אנשים צעירים ישבנו במושבה, קופאים על השמרים. וכרסם הספך בלב האם כל השתתפותנו במפעל הגדול הזה היתה צריכה להתבטא בשמירה חלקית על משלט אחד לא חשוב. ובמיוחד הצעירים בתוכנו, אשר רק מקרוב באו, לעצור ברוחם לא יכלו, לו לפחות עלינו. כל עצה להתישבות טובה היתה בעיניהם. העיקר לעלות. לא לשבת בעת כזו באפס מעשה...

וזכינו ועלינו. עלינו על אדמה טובה, אל מקום מים טובים ורבים. ועתה כל המשימה לפנינו להפריח את השממה הזאת ולהפכה לישוב גדול ומשגשג. הגענו אל הנחלה אך עוד לא אל המנוחה. באנו אל הנחלה ובעזרת השם לא ננתק עוד מעל אדמתנו. אל המנוחה עוד רחוקה הדרך. כל הבניין עוד לפנינו. זאת היא המשימה לשנים הבאות ואולי לכל חיינו. אך באם נסקור ונסכם את אשר עשינו משך הזמן הקצר בו אנו יושבים פה, נוכל להצביע על יש גדול. עברנו את נפתולי ההתחלה של האחזות, של מחנה ארעי, תכננו את מחננו הקבוע והתחלנו בכנינו. כל זה נוטע בנו את האמונה ואת הבטחון שיכול נוכל לתפקיד המוטל עלינו...

ולחברינו שכננו, אנשי קבוץ רשפים היושבים עמנו פה היום ומשתתפים בשמחתנו נאמר: תודה לכם על השכנות הטובה שהענקתם לנו משך שנה של ישיבה משותפת במחנה אחד, חדר על יד חדר וכמעט שלחן על יד שלחן. זכורים לנו עוד ימי ההתחלה של זרות ושל חדשות. רצה הגורל, שאנחנו, שני גופים שונים ורחוקים כמוכם כמונו נשב שנה תמימה במחנה צר יחד. הרי פתר מים ראשית מדון. ואנחנו עלינו על אותה האדמה, על אותם המים. והספקות היו מרובים. הנוכל לחיות יחד, להסתדר? יתר על כן, הנמצא שפה משותפת? הכרתנו והשקפת עולמנו שונים זו מזו מרחק רב. ידענו שלא נקבל השפעה ולא נשפיע. אך הוכחנו שני הגופים יחד, שעל ידי הוקרה וכבוד הדדי אפשר לפצח גם את האגוז הקשה ביותר. והערב כאשר אנו באים לברך על הגמור, נדמה לי שכל אחד משני הגופים, בלי יוצא מן הכלל, מתברך בלבבו על שעמד בנסיון הקשה הזה בטוב. היתה התחרות בין שני הגופים, אך היתה זאת התחרות בונה ויוצרת. למדנו אחד מהשני, וזה שנאמר: קנאת סופרים תרבה חכמה. יתר על כן. גלינו את המשותף אשר בינינו. שותפים אנחנו בבנין הארץ הזאת, בהפרותנו השממה, בפיתוח האזור הזה.

והערב נברך את עצמנו ואתכם שנזכה לראות בקרוב שני ישובים גדולים ומשגשגים הומים מרוב אדם.